

Your Repentance Doesn't Burden Jesus Christ; It Brightens His Joy

By Sister Tamara W. Runia

First Counselor in the Young Women General Presidency

Jūsu grēku nožēlošana neapgrūtina Jēzu Kristu; tā vairo Viņa prieku

Māsa Tamāra V. Runija

Pirmā padomniece Jauno sieviešu vispārējā prezidijā

April 2025 general conference

The invitation to repent is an expression of God's love. Saying yes to that invitation is an expression of ours.

Aicinājums — nožēlot grēkus — ir Dieva mīlestības izpausme. Šī aicinājuma pieņemšana ir mūsu mīlestības izpausme.

Several years ago on a trip to Florida, I sat outside reading a book. Its title suggested that we can still make it to heaven, even though we're not perfect now. A woman walking by asked, "Do you think it's possible?"

I looked up, confused, and then realized she was talking about the book I was reading. I said something ridiculous like, "Well, I'm not that far into it, but I'll let you know how it ends."

Oh, how I wish I could travel back in time! I'd tell her, "Yes, it's possible! Because heaven isn't for people who've been perfect; it's for people who've been forgiven, who choose Christ again and again."

Today I want to speak to those of us who sometimes feel, "Repentance and forgiveness seem to be working for everyone but me." Those who privately wonder, "Since I keep making the same mistakes, maybe this is the way I am." Those who, like me, have days when the covenant path feels so steep, it's almost a covenant hike!

A wonderful missionary in Australia, Elder QaQa from Fiji, shared a similar feeling in his departing testimony: "I know that God loves me, but sometimes I wonder, 'Does God know that I love Him?' Because I'm not perfect, and I still make mistakes."

In that one tender, haunting question, Elder QaQa summed up exactly what I've often worried about. Maybe you're wondering too, thinking, "I'm trying so hard, but does God know I'm

Pirms vairākiem gadiem ceļojumā Floridā es sēdēju ārā un lasīju grāmatu. Tās nosaukums vēstīja, ka mēs varam nokļūt debesīs, pat ja šobrīd neesam pilnīgi. Kāda sieviete, ejot garām, man pajautāja: „Vai jūs domājat, ka tas ir iespējams?”

Es neizpratnē pacēlu acis un sapratu, ka viņa runāja par manu grāmatu. Es pateicu kaut ko smieklīgu, kas skanēja aptuveni šādi: „Es tikai nesen to sāku lasīt, taču es jums pastāstīšu, kā tā beigsies.”

Ak, kā es vēlos, kaut spētu ceļot laikā! Tad es viņai pateiktu: „Jā, tas ir iespējams! Tāpēc, ka debesis nav paredzētas cilvēkiem, kuri ir bijuši pilnīgi; tās ir domātas cilvēkiem, kuriem ir ticis piedots un kuri atkal un atkal izvēlas Kristu.”

Šodien es vēlos uzrunāt tos no mums, kuri reizēm jūtas tā: „Šķiet, ka grēku nožēla un piedošana darbojas visiem, izņemot mani.” Tos, kuri pie sevis prāto: „Ja jau es turpinu pieļaut vienas un tās pašas kļūdas, varbūt es vienkārši tāds esmu!” Tos, kuriem tāpat kā man dažkārt šķiet, ka derību ceļš ir tik stāvs, ka tas vairāk līdzinās derību pārgājienam kalnos!

Kāds brīnišķīgs misionārs Austrālijā, elders Gangano Fidži, savā atvadu liecībā dalījās līdzīgās sajūtās: „Es zinu, ka Dievs mani mīl, taču dažkārt es prātoju, vai Dievs zina, ka es mīlu Viņu? Jo es neesmu pilnīgs un joprojām pieļauju kļūdas.”

Šajā vienā, sirsnīgajā un satraukumu raisošajā jautājumā elders Ganga apkopoja tieši to, par ko es bieži esmu raizējusies. Varbūt arī jūs prātojat: „Es tik ļoti cenšos, bet vai Dievs zina, ka

really trying? When I keep falling short, does God know I still love Him?"

It saddens me to admit this, but I used to measure my relationship with the Savior by how perfectly I was living. I thought an obedient life meant I would never need to repent. And when I made mistakes, which was every single day, I distanced myself from God, thinking, "He must be so disappointed in me."

That's just not true.

I've learned that if you wait until you're clean enough or perfect enough to go to the Savior, you've missed the whole point!

What if we thought about commandments and obedience in a different way?

I testify that while God cares about our mistakes, He cares more about what happens after we make a mistake. Are we going to turn to Him again and again? Are we going to stay in this covenant relationship?

Maybe you hear the Lord's words "If [you] love me, keep my commandments" and feel deflated because you haven't kept all the commandments. Let me remind you that it is also a commandment to repent! In fact, it might be the most repeated commandment in the scriptures.

In Alma's soliloquy, "O that I were an angel, and could have the wish of [my] heart ... and cry repentance," he wasn't trying to shame us by pointing out our mistakes. He wanted to cry repentance so that you and I could avoid suffering in the world. One reason Alma hated sin is because it causes us pain.

Sometimes I have to remember, like a Post-it note on my forehead, that the commandments are the path away from pain. And repentance is too. Our prophet said, "The Savior loves us always but especially when we repent."

So when the Lord says, "Repent ye, repent ye," what if you imagined Him saying, "I love you. I love you." Picture Him pleading with you to leave behind the behavior causing you pain, inviting you to step out of darkness and turn to His light.

In my daughter Carly's ward, a new priest knelt to bless the sacrament, and instead of saying, "That they may do it in remembrance of the blood of thy Son," he inadvertently said, "That they may do it in remembrance of the love of thy Son." Tears filled Carly's eyes as the truth of those words sank in.

es patiešām cenšos? Kad man kaut kas neizdodas, vai Dievs zina, ka es Viņu joprojām mīlu?"

Man ir skumji to atzīt, bet es agrāk vērtēju savas attiecības ar Glābēju pēc tā, cik perfekti dzīvoju. Man šķita, ka būt paklausīgai nozīmē to, ka man nekad vairs nebūs jānožēlo grēki. Un, katru mīlu dienu pieļaujot kļūdas, es attālinājos no Dieva, domājot: „Viņš noteikti ir manī ļoti vilies.”

Tā vienkārši nav patiesība.

Es sapratu, ka tad, ja mēs gaidām, kad būsīm pietiekami tīri vai pilnīgi, lai nāktu pie Glābēja, tad neesam sapratuši pašu būtiskāko!

Kā būtu, ja mēs paraudzītos uz baušļiem un paklausību citādāk?

Es liecinu — lai gan Dievs raizējas par mūsu kļūdām, Viņam daudz vairāk rūp tas, kas notiek pēc tam, kad esam tās pieļāvuši. Vai mēs atkal un atkal vērsīsimies pie Viņa? Vai mēs paliksim šajās derību attiecībās?

Iespējams, jūs dzirdat Tā Kunga vārdus: „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles,” un jūtaties nomākti, jo neesat ievērojuši visus baušļus. Ļaujiet man jums atgādināt, ka grēku nožēlošana arī ir viens no baušļiem! Patiesībā tas varētu būt visbiežāk atkārtotais bauslis Svētajos Rakstos.

Alma savā monologā: „Ak, kaut es būtu eņģelis un mana sirds vēlme būtu ... piesaukt grēku nožēlošanai” necentās mūs kaunināt, norādot uz mūsu kļūdām. Viņš vēlējās piesaukt grēku nožēlošanu, lai jūs un es varētu izvairīties no šīs pasaules ciešanām. Viens no iemesliem, kādēļ Alma ienīda grēku, bija tas, ka tas rada mums sāpes.

Dažkārt man ir jāatceras, kaut vai sev pie pieres pielīmējot līmlapiņu, ka baušļi ir ceļš, kas ved prom no sāpēm. Un gluži tāpat ir ar grēku nožēlošanu. Mūsu pravietis ir teicis: „Glābējs mīl mūs vienmēr, bet it īpaši tad, kad mēs nožēlojam grēkus.”

Tamdiel, kad Tas Kungs saka: „Nožēlojiet jūs, nožēlojiet jūs grēkus,” pamēģiniet iztēloties, ka Viņš saka: „Es tevi mīlu. Es tevi mīlu!” Iztēlojieties, ka Viņš jūs lūdz atmest rīcību, kas jums sagādā sāpes, un aicina jūs iziet no tumsas un pievērsties Viņa gaismai.

Manas meitas Kārlijas stabā kāds jauns priesteris nometās ceļos, lai svētītu Vakarēdienu, un tā vietā, lai sacītu: „Lai viņi to varētu darīt, atceroties Tava Dēla asinis,” netīšām pateica: „Lai viņi to varētu darīt, atceroties Tava Dēlamīlestību.” Kārlijas acis sariesās asaras, šiem patiesajiem vārdiem iespiežoties dvēselē.

Our Savior was willing to suffer the pain of His Atonement because He loves you. In fact, you are “the joy that was set before him” while He suffered.

The invitation to repent is an expression of God’s love.

Saying yes to that invitation is an expression of ours.

Picture your favorite image of Christ. Now imagine Him smiling brightly with joy each time you use His gift, because He is the “perfect brightness of hope.”

Yes, your repentance doesn’t burden Jesus Christ; it brightens His joy!

Let’s teach that!

Because repentance is our best news!

We don’t stay on the covenant path by never making a mistake. We stay on the path by repenting every day.

And when we’re repenting, God forgives without shaming us, comparing us to anyone else, or scolding us because this is the same thing we were repenting of last week.

He’s excited every time He sees us on our knees. He delights to forgive us because to Him we are delightful!

Don’t you just feel that’s true?

Then why is it so hard for us to believe?!

Satan, the great accuser and deceiver, uses shame to keep us from God. Shame is a darkness so heavy it feels that if you took it out of your body, it would have an actual weight or heft to it.

Shame is the voice that beats you up, saying, “What were you thinking?” “Do you ever get anything right?”

Shame doesn’t tell us we made a mistake; it tells us we are our mistakes. You may even hear, “Hide.” The adversary does everything in his power to keep the heaviness inside, telling us the cost is too high, that it will be easier if this stays in darkness, removing all hope.

Satan is the thief of hope.

And you need to hear this, so I’ll say these words out loud: You are not the voice in your head or the mistakes you have made. You may need to say that out loud too. Tell Satan, “Not today.” Put him behind you.

Feel that pull, the godly sorrow that turns you toward your Savior, and watch His grace enter into your life and the lives of those you love. I

Mūsu Glābējs bija gatavs izciest Izpirkšanas sāpes tāpēc, ka Viņš jūs mīl. Patiesībā jūs esat „prieks, kas Viņam bija nolikts priekšā”, kamēr Viņš cieta.

Aicinājums — nožēlot grēkus — ir Dieva mīlestības izpausme.

Šī aicinājuma pieņemšana ir mūsu mīlestības izpausme.

Iztēlojieties savu mīļāko Kristus attēlu. Tagad iedomājieties, ka Viņš smaida aiz prieka ikreiz, kad jūs izmantojat Viņa dāvanu, jo Viņš ir „pilnīgs cerības spožums”.

Jā, jūsu grēku nožēlošana neapgrūtina Jēzu Kristu; tā vairo Viņa prieku!

Mācīsim šo!

Jo grēku nožēlošana ir labākās ziņas, ko mēs varam sniegt!

Mēs nepaliekam uz derību ceļa tāpēc, ka nekad nepieļaujam kļūdas. Mēs paliekam uz šī ceļa, katru dienu nožēlojot grēkus.

Un tad, kad mēs nožēlojam grēkus, Dievs mums piedod, mūs nekauninot, nesalīdzinot ar citiem un nerājot tāpēc, ka tie ir tie paši grēki, ko mēs nožēlojam pagājušajā nedēļā.

Viņš priecājas ikreiz, kad mēs noņemamies ceļos. Viņš labprāt mums piedod, jo Viņam mēs esam burvīgi!

Vai tad jūs nejūtat, ka tā ir patiesība?

Tad kāpēc mums ir tik ļoti grūti tam noticēt?!

Sātans, diženais apsūdzētājs un maldinātājs, izmanto kaunu, lai mūs atturētu no Dieva. Kauns ir tik smaga tumsa, ka šķiet, ja to izņemtu no ķermeņa, tam būtu reāls svars vai smagums.

Kauns ir kā nomācoša balss, kas saka: „Par ko tu domāji?” „Vai tu vispār kādreiz kaut ko spēj izdarīt pareizi?”

Kauns mums nesaka, ka mēs pieļāvam kļūdu; tas mums saka, ka mēs esam kļūdas, ko pieļaujam. Varbūt jūs pat sadzirdat šo: „Slēpieties!” Pretinieks dara visu, kas ir viņa spēkos, lai mūsos saglabātu šo smagumu, mums stātot, ka cena ir par augstu, ka vieglāk ir, ja tas viss paliktu tumsā, šādi atņemot visu cerību.

Sātans ir cerības zaglis.

Un jums ir jādzird šis, tāpēc es to pateikšu skaļi: Jūs neesat tā balss, ko dzirdat savā galvā, vai tās kļūdas, ko esat pieļāvuši. Iespējams, arī jums tas būs jāpasaka skaļi. Pasakiet sātānam: „Ne šodien.” Atstādiet viņu aiz muguras.

Sajūti šo vilkmi, šīs dievišķās skumjas, kas jūs pievērš Jūsu Glābējam, un vērojiet, kā Viņa žēlastība ienāk jūsu un jums mīlu cilvēku dzīvē.

promise that the minute we bring a broken heart courageously toward Him, He is immediately there.

If you saw someone drowning, wouldn't you reach your hand out and rescue them? Can you imagine your Savior rejecting your outstretched hand? I imagine Him diving into the water, descending below all things to lift us up so we can take a fresh breath! No one can sink lower than the light of Christ shines.

The Savior is forever brighter than the darkness of shame. He would never attack your worth. So watch closely.

Imagine that this hand represents worth.

This hand represents obedience. Maybe you woke up this morning, said a meaningful prayer, and searched the scriptures to hear God's voice. You've made good decisions and are treating the people around you with Christlikeness. You're listening to general conference! Your obedience is here!

Or maybe things haven't gone so well. You've struggled lately to do those small, simple things to connect to heaven. You've made some decisions you aren't proud of.

Where is your worth? Has this hand moved at all?

Your worth isn't tied to obedience. Your worth is constant; it never changes. It was given to you by God, and there's nothing you or anyone else can do to change it. Obedience brings blessings; that is true. But worth isn't one of them. Your worth is always "great in the sight of God," no matter where your decisions have taken you.

While I make mistakes, I want to stay in covenant relationship with Christ, and I'll tell you why.

I grew up taking diving lessons and learned that when judges score a dive, they watch the execution. Was the entry perfectly vertical, with toes pointed and a small splash? Then they do something extraordinary. They factor in the degree of difficulty.

Everyone is diving with their own degree of difficulty. And your Savior is the only one who truly knows the difficulty you are diving with. I want a relationship with the one person who gets me, who knows my heart and how hard I'm trying!

He knows the mists of darkness are descending on all of us travelers and that our journey passes by the river of filth—so even when we're

Es apsolu, ka tajā brīdī, kad mēs Viņam drosmīgi pienesīsim salauztu sirdi, Viņš nekavējoties būs klāt.

Ja jūs redzētu kādu sliktam, vai tad jūs nepastieptu roku un viņu neizglābtu? Vai jūs spējat iztēloties, ka jūsu Glābējs noraidītu jūsu pastieptu roku? Es iztēlojos, ka Viņš ienirtu ūdenī, nolaištos zemāk par visu, lai paceltu mūs augšā un mēs varētu ievilkāt jaunu elpu! Nevienš nevar nogrimt dziļāk par vietu, kur neiespīdētu Kristus gaisma.

Glābējs vienmēr būs spožāks par kauna tumsu. Viņš nekad jums neļaus justies nevērtīgiem. Tāpēc uzmanīgi vērojiet.

Iztēlojieties, ka šī roka simbolizē jūsu vērtību.

Šī roka simbolizē jūsu paklausību. Varbūt jūs šorīt pamodāties, noskaitījāt jēgpilnu lūgšanu un lasījāt Svētos Rakstus, cerot sadzirdēt Dieva balsi. Jūs esat izdarījuši labas izvēles un izturējušies pret apkārtējiem kristīgā veidā. Jūs klausāties vispārējo konferenci! Šī ir jūsu paklausība!

Vai varbūt viss nav bijis tik labi. Jums ir bijis grūti darīt šīs mazās un vienkāršās lietas, lai veidotu saikni ar debesīm. Jūs pieņemat lēmumus, ar kuriem nelepojaties.

Kāda ir jūsu vērtība? Vai šī roka vispār pakustējās?

Jūsu vērtība nav piesaistīta jūsu paklausībai. Jūsu vērtība ir pastāvīga; tā nekad nemainās. Dievs jums to ir devis, un to neizmainīs nekas, ko jūs vai kāds cits darītu. Paklausība nes svētības — tā ir taisnība. Taču vērtība nav viena no tām. „Dieva acīs” jūsu vērtība vienmēr ir liela, neatkarīgi no tā, kur jūsu lēmumi jūs ir noveduši.

Pieļaujot kļūdas, es vēlos palikt derību attiecībā ar Kristu, un es jums pastāstīšu — kāpēc.

Bērnībā es apmeklēju niršanas nodarbības un uzzināju, ka tiesneši, vērtējot lēcieni, skatās uz tā izpildījumu. Proti, vai lēcieni bija pilnīgi vertikāls, ar izstieptiem pirkstgaliem un nelielām šļakatām? Pēc tam viņi dara ko neparastu. Viņi ņem vērā grūtības pakāpi.

Katrs izpilda niršanas lēcieni savā grūtības pakāpē. Un jūsu Glābējs ir vienīgais, kurš patiesi zina, kādā grūtības pakāpē jūs izpildāt savu niršanas lēcieni. Es vēlos attiecības ar tādu personu, kura mani saprot, kura pazīst manu sirdi un zina, cik ļoti es cenšos!

Viņš zina, ka tumsības migla nolaižas pār mums visiem, ceļotājiem, un ka mūsu ceļš iet gar netīrā ūdens upi, tāpēc pat tad, ja mēs turēsimies

holding to the iron rod, we're going to get splashed.

Coming unto Christ is saying, "Will you help me?" with hope, a revealed assurance that His arms are extended to you always. I believe this fresh view of repentance means that even though we don't have perfect obedience yet, we try affectionate obedience now, choosing to stay, again and again, because we love Him.

Remember King Benjamin's people, who had no more disposition to do evil but only to do good continually? Do you think they packed up their tents, went home, and never made another mistake? Of course not! The difference is they no longer wanted to sin. They had affectionate obedience! Their hearts were turned and tuned to God while they struggled!

Once, at the beach, I saw a bird flying into the wind, flapping its wings so hard, almost frenetically, but staying in the same place. Then I noticed another bird, higher up. It had caught an updraft and was floating easily, unburdened in the wind. That's the difference between trying to do this by ourselves and turning to our Savior, letting Him lift us, with "healing in his wings."

As mission leaders in Australia, during our last visit with each missionary, we talked about 3 Nephi 17, where the people were close to the Savior and could hear Him praying for them. We asked, "If you could hear the Savior praying for you, what do you think He would say?"

To hear their answers was one of the most Spirit-filled experiences of my life. Every one of those missionaries would pause, and tears would fill their eyes as we reminded them, "Your Savior knows the degree of difficulty you're experiencing. He's felt it!"

This is what those missionaries quietly and tenderly shared: One sister said, "Jesus would tell the Father, 'She's doing her very best. I know how hard she is trying.'" An elder said, "With everything that's happened in his life, I'm so proud of him."

Let's try this. Tonight, before you pray, imagine Jesus Christ close by. He is your Advocate with the Father. Ask yourself, "What would my Savior say to the Father about me?"

And then become silent.

Listen for that voice that says good things about you—the voice of the Savior, your finest

pie dzelzs margas, mēs tiksim apšļakstīti.

Nākt pie Kristus nozīmē pajautāt: „Vai Tu man palīdzēsi?” — ar cerību, ar atklātu pārliecību par to, ka Viņš jums vienmēr pretī pastieps rokas. Es ticu, ka šis jaunais skatījums uz grēku nožēlošanu nozīmē to, ka, lai gan mēs vēl neesam pilnīgi paklausīgi, mēstā gadīšanās tādi būt aiz mīlestības, atkal un atkal izvēloties palikt uz šī ceļa, jo mēs Viņu mīlam.

Vai atceraties ķēniņa Benjamīna tautu, kam vairs nebija tieksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu? Vai jūs domājat, ka viņi novāca savas teltis, devās mājās un vairs nekad nekļūdījās? Protams, ka ne. Atšķirība bija tāda, ka viņi vairs nevēlējās grēkot. Viņi bija paklausīgi aiz mīlestības. Viņu sirdis bija pievērstas Dievam un paļāvās uz Viņu, saskaroties ar grūtībām.

Reiz pludmalē es redzēju putnu, kas ļoti spēcīgi lidoja pret vēju, drudzaini vicinot spārnus, taču palika uz vietas. Tad es ieraudzīju citu putnu, kas lidoja augstāk. Tas bija noķēris augšupejošu plūsmu un, vēja netraucēts, viegli planēja. Tāda ir atšķirība starp to, vai mēs visu cenšamies izdarīt paši vai vēršamies pie sava Glābēja un ļaulam Viņam mūs pacelt „ar dziedinājumu Savos spārnos”.

Kad mēs bijām misijas vadītāji Austrālijā, pēdējā tikšanās reizē ar katru misionāru mēs pārrunājām 3. Nefija 17. nodaļu, kurā cilvēki atradās tuvu Glābējam un varēja dzirdēt, kā Viņš lūdz par viņiem. Mēs vaicājām: „Ja tu varētu dzirdēt, kā Glābējs partevilūdz, ko Viņš, tavuprāt, teiktu?”

Viņu atbilžu uzklaušāšana bija viena no Gara piepildītākajām pieredzēm manā mūžā. Ikviens no šiem misionāriem apdomājās, un viņu acīs sariesās asaras, kad mēs viņiem atgādinājām: „Tavs Glābējs zina, kādas grūtības tu piedzīvo. Viņš tās ir izjutis!”

Lūk, vārdi, kuros šie misionāri klusi un sirsnīgi dalījās. Viena māsa teica: „Jēzus teiktu Tēvam, ka viņa dara vislabāko, ko spēj. Es zinu, cik ļoti viņa cenšas.” Kāds elders teica: „Ņemot vērā visu, kas viņa dzīvē ir noticis, Es ļoti lepojos ar viņu.”

Pamēģināsim šo! Kad jūs šovakar lūgsiet, iztēlojieties, ka Jēzus Kristus atrodas jums līdzās. Viņš ir jūsu aizstāvis Tēva priekšā. Pajautājiēt sev: „Ko mans Glābējs par mani teiktu Tēvam?”

Un tad gremdējieties klusumā.

Ieklausieties balsī, kas par jums sakalabu—Glābēja balsī, kurš ir jūsu labākais draugs, un

friend, and your Father in Heaven, who is really there. Remember, Their love and your worth are always great, no matter what!

I stand here to witness that Jesus Christ gives light to those who sit in darkness. So, on those days when you feel that voice telling you to hide, that you should hide in a dark room all by yourself, I invite you to be brave and believe Christ! Walk over and turn on the Light—our Perfect Brightness of Hope.

Bathed in His light, you'll see people all around you who have felt alone too, but now, with the light on, you and they will wonder, "Why were we so afraid in the dark? And why did we stay there so long?"

"May the Lord of Lights wrap you in His arms and console and love you continually." May we love Him continually and choose Him, again and again. In the name of Jesus Christ, amen.

jūsu Debesu Tēva balsī, kurš patiešām ir tuvu. Atcerieties, Viņumīlestība un jūsu vērtība ir vienmēr liela, neskatoties ne uz ko!

Es šeit stāvu, lai liecinātu, ka Jēzus Kristus nes gaismu to cilvēku dzīvē, kuri mīt tumsībā. Tāpēc tajās dienās, kad šķiet, ka kāda balss jums liek paslēpties, ka jums vajadzētu vieniem pašiem paslēpties tumšā istabā, es jūs aicinu būt drosmīgiem un ticēt Kristum! Nāciet tuvāk un iededziet Gaismu — mūsu Pilnīgās Cerības Spožumu.

Viņa gaismas apņemti, jūs redzēsiet sev apkārt cilvēkus, kuri arī ir jutušies vientuļi, taču tagad, ar iedegto gaismu, jūs kopā ar viņiem brīnīsieties: „Kāpēc mēs tik ļoti baidījāmies tumsā? Kāpēc mēs tur palikām tik ilgi?”

„Kaut Gaismas Kungs ieskautu jūs Savās rokās un nemitīgi jūs mierinātu un mīlētu.” Kaut mēs Viņū nemitīgi mīlētu un Viņu izvēlētos atkal un atkal. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.